

tages. Men, naar den ærede Landsthingsmand ytrer, at der allerede eksisterer en fuldstændig Frihed til borgerligt Egteffab i alle Tilfælde, hvor Præsten finder religiøse Betæneligheder, troer jeg dog, at der ligger nogen Misforstaaelse til Grund. For det Første troer jeg, at det kun er ganske enkelte Tilfælde, af ganske enkelte Præster, at Vielsen, navnlig af adskillte Folk, er bleven udført paa en særegen Maade; men jeg troer derhos, at det dog ikke er skeet saaledes, at Egteffabet derved blev borgerligt Egteffab. Jeg ledes fornemmelig derved, at den høitæredede Taler har paaberaabt sig Biskop Mynsters Udfast til et Kirkeritual; thi man kan dog paa ingen Maade kalde den Vielse, som lempes paa den Maade, han der foreslaaer i en tilkommende Lov at skulle tillades i Tilfælde som de omhandlede, en blot borgerlig Vielse. Præsten skal ikke, saaledes som den ærede Taler har yttret i sit Minoritetsvotum, foretage denne Handling i verdslig Dragt og som blot borgerlig Embedsmand; han foretager den som Præst; han forkynder Guds Ord over Egteffolkene, der udelades blot Noget af det, der staaer i den almindelige Vielsesformular; men Vielsen har dog det religiøse Præg, det er en kirkelig Handling, som udføres. Men jeg antager iøvrigt, at det kun er en forholdsmæssig ringe Deel af Geistligheden, som troer, at de ikke kunne udføre Vielsen i de omhandlede Tilfælde efter de almindelige kirkelige Forrifter. Den ærede Taler har citeret en Strid, som har fundet Sted imellem 2de Præster angaaende denne Sag, og han kalder den en „berømt“ Strid. Jeg troer vistnok ogsaa, at de fleste Geistlige have taget Notice af denne Sag; jeg har ogsaa selv taget Notice deraf, og jeg kjender godt begge Partiers Argumentationer. Men jeg troer ikke, at Striden vakte nogen almindelig Sensation, og jeg maa tilstaae, at, naar jeg skal siige, hvilken af disse 2 modstridende Meninge der blev bedst og grundigst gennemført, saa vil jeg staae mig paa dens Parti, som holdt paa, at der ikke var nogen absolut Grund imod, at fraskilte

Egteffolk kunde vies paany, ligesom den Præst, der forsvarede denne Anskuelse, var en Mand, der hverken i Indsigt, Rettroenhed eller Retssindighed stod tilbage for hans Modstander, saa det forekommer mig ikke, at der heri foreligger noget vægtigt Datum for, at det er en almindelig Grundsætning hos Geistligheden, at det aldeles ikke skulde kunne forsvares, at forrette Vielse, naar den ene for anden Sag end beviisligt Hoer var skilt fra sin forrige Egteffælle, under de almindelige Former. Enkelte Modificationer i Vielsesformerne vilde forresten ogsaa ved andre Leiligheder finde Sted. Der er enkelte Udtryk, som ikke passe sig ved enhver Leilighed, og det kunde maaskee være ønskeligt, at der kunde meddeles Tilladelse til at foretage saadanne enkelte Afvigelser. Under en Sag, der blev forhandlet i den forrige Landsthingssession, antog den høitæredede Cultusminister, at han kunde meddele Dispensationer med Hensyn til den befalede Psalmebog, og det forekommer mig da, at han ogsaa maa kunne tilstede Lempuinger med Hensyn til de anordnede Formularer ved Vielsen, hvorved den Banskellighed, som her er omhandlet, vilde bortfalde eller idetmindste blive mindre betydelig end nu.

Jeg kan altsaa ikke stemme for den omhandlede Paragraph, hverken saaledes, som den er kommen fra Folkethinget, eller saaledes, som den er afændret af den sidstnævnte Taler, og heller ikke saaledes, som den er foreslaaet forændret af min ærede Sidemand.

Formanden: Den ærede 1ste Landsthingsmand for 3die Kreds (Kierkegaard) ønsker Ordet?

Kierkegaard: Ja!

Formanden: I saa Fald er der begjert Afslutning af Forhandlingerne af følgende Medlemmer: Kirk, Ole Nielsen, Glensborg, Drejer, P. Hansen, P. Jørgensen, P. C. Jørgensen, Tang, Mortensen og Berthelsen.

Afslutningen blev, ved den derpaa følgende Afstemning, forkastet med 20 Stemmer mod 16.